

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6Tos/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319011015
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2319011015.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci odsúdeného A. M., nar. X.X.XXXX v K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Leopoldov, v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Galanta z 23. októbra 2019, č. k. 31Nt/19/2019-17, na neverejnom zasadnutí konanom 28. januára 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného **A. M. z a m i e t a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Galanta (ďalej len okresný súd) uznesením z 23. októbra 2019, sp. zn. 31Nt/19/2019 (ďalej len napadnuté uznesenie) podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného A. M. (ďalej tiež odsúdený) na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 9T/181/2017, keďže nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

V odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd uviedol, že 1. augusta 2019 mu bol doručený návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, ktorý odsúdený odôvodnil tým, že bol odsúdený za trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona, pričom pri právnej kvalifikácii jeho skutku sa vychádzalo zo Stanoviska Najvyššieho súdu SR 6/2012. Odsúdený ďalej poukázal na novelu Trestného zákona vzťahujúcu sa k ust. § 212 Trestného zákona účinnú od 1. augusta 2019, ktorou zákonodarca odmietol závery tohto stanoviska a prelomil jeho aplikáciu, keď zlíčil odsek 1 a odsek 2 § 212 Trestného zákona. V zmysle dôvodovej správy predchádzajúca prax nezodpovedala požiadavke primeraného trestu. Podľa názoru odsúdeného skutočnosťou súdu skôr neznámou je zmena zákona, ktorá odmieta závery stanoviska, vzhľadom na ktorú je pôvodne uložený trest v zrejmom nepomere k závažnosti činu. V obnovenom konaní by sa podľa názoru odsúdeného mal ukladať trest podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy SR a § 2 ods. 1 TZ pre trestnej sadzbe podľa nového priaznivejšieho znenia zákona.

Okresný súd návrh odsúdeného o povolenie obnovy konania zamietol argumentujúc tým, že z návrhu vyplýva, že odsúdený neuvádza žiadnu skutočnosť alebo dôkaz zakladajúcu dôvod obnovy konania. Samotná zmena zákona takúto skutočnosť nepredstavuje, keďže v zmysle § 2 odsek 1 Trestného zákona sa trest ukladá podľa zákona účinného v čase, kedy bol čin spáchaný; ak medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Ako vyplýva z uvedeného ustanovenia, zmena zákona po vynesení rozsudku sa už nezohľadňuje a nemá vplyv na uložený trest, takisto ako by nemal vplyv ani zánik trestnosti skutku, za ktorý bol odsúdený - pre takéto prípady sú tu inštitúty milosti a amnestie.

Okresný súd podporne poukázal na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 44/2013, v ktorom sa výslovne uvádza, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu. Jediný prípad, kedy je zmena zákona dôvodom obnovy konania je uvedený v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR a to je vtedy, ak ústavný súd vyslovil nesúlad zákona s ústavou, čo sa v tomto prípade nestalo.

Novou skutočnosťou na povolenie obnovy konanie by podľa názoru okresného súdu mohla byť zmena predmetného Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6/2012, no ani k tomu nedošlo.

Zákonodarca zmenou zákona dal jasne najavo, že doterajší postup súdov v zmysle uvedeného stanoviska bol zákonný a vyžadoval preto zmenu samotného zákona a nie jeho výkladu, ktorý bol v stanovisku daný jasne a presvedčivo. To, že sa v dôvodovej správe zákonodarca čudoval, prečo súdy rozhodujú podľa platných zákonov, svedčí skôr o „kvalite“ zákonodarcu ako súdov.

Ihneď po vyhlásení uznesenia na verejnom zasadnutí zahlásil voči nemu odsúdený do zápisnice sťažnosť.

Podanú sťažnosť písomne odôvodnil sám, ako aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Borisa Štangloviča.

V sťažnosti namietal právny záver okresného súdu, podľa ktorého zmena zákona nepredstavuje novú skutočnosť podľa § 394 odsek 1 Trestného zákona. Okresnému súdu vytýkal, že sa nedostatočne vyrovnal s argumentáciou obsiahnutou v návrhu, pristupoval k nej povrchno a formalisticky. Nesprávne vyhodnotil tú skutočnosť, že podnetom na zmenu zákona bolo práve Stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v zbierke pod číslom 116, ročník 6/2012. Následne v sťažnosti citoval závery dôvodovej správy k novele Trestného zákona č. 214/2019 Z. z.. Z nich vyvodil záver, že predmetné stanovisko nezohľadňovalo požiadavku primeranosti trestu a obchádzalo ust. § 38 odsek 1 Trestného zákona. Zmena stanoviska nenastala zdôvodneným odklonom od stabilnej judikatúry, ale iným mechanizmom - legislatívnou zmenou, ktorá prelomuje aplikovateľnosť stanoviska v prípadoch krádeže vlámaním pri spôsobení aspoň malej škody. Skonštatoval, že zmenou zákona došlo aj k zmene predmetného stanoviska. Podľa názoru odsúdeného zásady spravodlivosti okrem zákonnosti zohľadňujú aj iné princípy a to optimálnu mieru represie, čo vyslovil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. PL ÚS 106/2011. Ak navrhovateľ v dôvodovej správe k zákonu tvrdí, že prax zavedená stanoviskom nezodpovedala primeranosti trestu a považuje to za legitímny dôvod na zmenu zákona, tak je to aj legitímny dôvod na povolenie obnovy konania z dôvodu nepomeru trestu k závažnosti spáchaného činu. Podľa odsúdeného, ak medzi základné zásady trestného konania patrí aj spravodlivosť vo všetkých jej princípoch, tak potom výklad a následnú aplikáciu ustanovenia § 394 odsek 1 Trestného poriadku treba podriaďiť týmto princípom. Odsúdený vyslovil nádej, že povolením obnovy konania sa učiní zadosť a jemu sa dostane primeraného a spravodlivého trestu. Z prezentovaných dôvodov v konečnom návrhu žiadal, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a sám vo veci rozhodol o povolení obnovy konania, alternatívne aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný súd predložil spisový materiál Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) na rozhodnutie 15. januára 2020.

Krajský súd ako nadriadený orgán, na základe riadne a včas podanej sťažnosti na to oprávnenou osobou, podľa § 192 odsek 1 písmeno a), písmeno b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému podal odsúdený sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Pokiaľ ide o konanie predchádzajúce napadnutému výroku, krajský súd nezistil v postupe okresného súdu žiadne pochybenia. O návrhu odsúdeného bolo rozhodnuté v primeranej lehote na verejnom zasadnutí, po predchádzajúcom výsluchu odsúdeného v prítomnosti súdom ustanoveného obhajcu, pri dodržaní lehôt na prípravu verejného zasadnutia. Okresný súd taktiež postupom súladným s Trestným poriadkom vykonal všetky potrebné dôkazy pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vyhlásené rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote vypracoval a doručil stranám trestného konania do vlastných rúk.

Pokiaľ ide o vecnú správnosť napadnutého uznesenia, krajský súd konštatuje, že okresný súd vykonané dôkazy posúdil a vyhodnotil individuálne i v ich súhrne a dospel k správneému záveru o tom, že v danom prípade podmienky pre prípadnú obnovu konania neboli splnené.

Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd v súlade so zákonom vyložil citované ustanovenie Trestného poriadku v tom zmysle, že súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania musí v prvom rade skúmať existenciu nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych a až následne

zisťuje, či takéto nové skutočnosti alebo dôkazy samy osebe alebo v spojitosti s už známymi môžu odôvodniť iné rozhodnutie týkajúce sa viny alebo trestu.

V napadnutom uznesení sa okresný súd dôsledne vysporiadal so skutočnosťou, ktorá podľa názoru odsúdeného mala zakladať dôvody pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie aj v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku odôvodnil, pričom krajský súd sa (v relevantnej časti) stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia.

Aj podľa názoru krajského súdu je kľúčové, na čo správne poukázal aj okresný súd, že za skutočnosť súdu skôr neznámu v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku nemožno považovať zmenu predpisov hmotného práva, keďže táto (zmena hmotnoprávneho predpisu) v čase vyhlásenia pôvodného rozhodnutia objektívne neexistovala a teda nemohla byť zohľadňovaná, príp. aplikovaná pri procese rozhodovania (viď napr. nález Ústavného súdu SR z 26. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 142/2018).

Správne okresný súd poukázal aj na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2013, sp. zn. Tpj 44/2013 (na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 394 ods. 1 Trestného poriadku o obnove konania v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, týkajúcim sa ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, časti za bodkočiarkou), ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR číslo 6 ročník 2014. Podľa časti právnej vety I. predmetného stanoviska ustanovenie § 394 odsek 1 Trestného poriadku upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatel'a ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

Keďže odsúdený sa v posudzovanom prípade domáhal povolenia obnovy konania výhradne na podklade zmeny právneho stavu, čo z dôvodov vyššie v texte prezentovaných nie je prípustné, postupoval okresný súd správne a zákonne, keď taký návrh postupom podľa § 399 odsek 2 Trestného poriadku, nezisťiac podmienky obnovy podľa § 394 Trestného poriadku, zamietol.

Odlišné právne úvahy prezentované odsúdeným v sťažnosti na správnosti právnych záverov oboch súdov nemôžu nič zmeniť.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného senát krajského súdu postupom podľa § 193 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného na neverejnom zasadnutí zamietol ako nedôvodnú.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.